

Phụng Hoàng Lâu

“tích nhân dĩ thừa hoàng hạc khứ”

Nàng cỡi phượng hoàng bay ngút xa
Chân trời thăm thẳm, khói sương nhòa
Áo xiêm dần khuất trong mây trắng
Lòng chợt ghen ngào nổi thiết tha...

Mắt rưng rưng lệ, niềm chua xót
Tiên tử từ đây biệt thế gian!
Kiếm vũ lung linh muôn giọt sáng
Huyền cầm ai dạo khúc hồng nhan.

Gió bắc phụng lâu, đêm tịch mịch
Lòng như mây trắng, trắng mênh mông
Trong dòng vô tận thời không ấy
Biết đến kiếp nào gặp lại không?...

Vương Thanh

Kính mời đọc thêm sáng tác khác của tác giả:

<http://www.vietnamvanhien.org/VuongThanh.html>

www.vietnamvanhien.net